

ΕΝΑ ΟΡΓΑΝΕΤΤΟ...

(Lorenzo Stecchetti)

“Ένα όργανέτο παίζοντας διαβαίνει
Τό παραθύρι μου άνοιχτό, βραδιάζει,

Τής άνοιξης άπ’ τά χωράφια μπαίνει
Μιά αύρα κ’ ή καμαρούλα μου εΰωδιάζει.

Δέν ξέρω, πώς τά πόδια μου λιγίζουν,
Δέν ξέρω, πώς τά μάτια μου δακρύζουν.

Νά, γέρνω τό κεφάλι μου στο χέρι,
Σκέφτομαι έσέ, στά μακρινά σου μέρη.

1922

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΛΥΝΟΣ

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΝΑΣΚΕΡΕΒΩ

Σημαίνει άναλέγω τά σκεύη=συγυρίζω,
ταξιθετώ, καλοθέτω.

Τό άνασκεδαρίζω, πού λένε στέν Πόντο
μάς δίνει τό κλειδί τής ετυμολογίας τού κοινοΰ άνα-
σκερέδω.

“Όπως είπανε: γυρίζω και γυρέδω, άρ-

χίζω και άρχέδω, είπαν και άνασκεδαρίζω και άνα-
σκεδαρέδω.

“Από τό άνασκεδαρέδω μέ τήν άνομοίωση
τού β γίνεται κανονικά: άνασκε(δ)αρέδω = άνασκε-
ρέδω.

Δηλαδή θά γίνει πρώτα άνασκεαρέδω =
άνασκιαρέδω κΰστερα τό α γίνεται ε από τή
γειτονική επίδραση τού ρ (παράδειγμ: φταρνίζουμαι
= φτερνίζουμαι, καθαρίζω=καθερίζω, τέσσαρα=τέσ-
σερα, κτλ (Γραμμ. Φιλην. § 262).

Οί συντάχτες τού λεξικού τό θένε από τό άνα-
σ(υ)γυρίζω, λέει. Τι γυρεύει ή άναστό συγυ-
ρίζω; και πώς τό γ γίνεται κ και έχι τό σ-ζ πριν
άπ’ τό ήχερό γ; έγώ τουλάχιστο δέν τό νιώθω.

Μ. ΦΙΑΝΤΑΣ

Υ. Γ. “Ως τα τώρα έλαβα από τούς κ.κ. **Μιλτιάδη
Σμπαρούνη** από Διδωρίκι και **Δημ. Δουκόπουλο**
από Άρτοτίνα και **Γεωρ. Δ. Κεσόλα** από Μεσολόγγι
κάμποσα πού καταλήγουνε μέ—λ όους δηλ.—λ όος
χωρίς τό γ: κρυολόους, σταχτουλόους,
πουντικουλόους, γυρουλόους, βιδου-
λόους κτλ. κτλ. κτλ. κι άκόμα νεβρουλόους
παθουλόους κτλ. “Επίσης έ κ. **Κ. Σιούργας**
μάς γράφει για τό ιλόουο = έλδγου σου από τό
Πήλιο δηλ. μαρτυρημένα από τή βόρεια Έλλάδα μέ
ξεπεσμένο τό γ άνάμεσα δυό φωνήεντα. Τάκοϋτε κ.
Χ; Θά τά ποϋμε έκτενως λοιπόν. Τό χαδά σου
έσϋ.

Μ. Φ.

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

LES PENSÉES CHOISIES D’ALEXANDRE MERCIEREAU, tome I, Paris, Ed EUG. FIGUIER

Ξεχωριστή είν’ ή χαρά μου γιατί μ αυτό τό βι-
βλίό μου δίνεται άφορμή νά μιλήσω κάπως πλατύτερα
για ένα άλλο στοχαστή, όπως θαρρῶ πῶς μπο-
ροῦμε νά αποδώσουμε στό ρωμαϊκό τό γαλλικό pen-
suer, για ένα ποιητή πού έψαλε και ζωγράφισε τά
βαθύτερα ψυχικά συναισθήματα και μαζί για ένα φι-
λόσοφο πού έμπασε όλη τήν όμορφιά τής ποίησης στό
βασιλείο τής φιλοσοφίας, για τόν Alexandre Mer-
cierEAU πού, όσο κι αν σέ όρισμένα μέρη οί γνώμες
μας, καθορισμένως καθάρ: από τήν ιδεολογία πού
άκολουθοῦμε, δέν μποροῦνε νά συμφωνήσουνε μέ τίς
κάπως γενικές κι άκαθόριστες γνώμες του, όμως τό
βάθος τής σκέψης του και τό πλάτος τής διανόησης
του, πού μ αυτόν άγκυλιάζει πλατιά όλα τά θέματα,
πού ενδιαφέρουν τήν ανθρώπινη ψυχή, μάς άναγκά-
ζουν μέ προσοχή νά σταματήσουμε μπροστά του και
νά ξετάσουμε τίς γνώμες του.

Κι αλήθει: από τήν πρώτη του ποιητική συλ-
λογή «Les Thuribulums affaésés» έσκαμε τά
τελευταία του φιλοσοφικά δοκίμια «Αόγια μπρός στή
ζωή», «τό Βαγγέλιο τής ζωής» περνώντας από τά
δικήματά του «lens de là et d’Ailleurs» και
«Contes des Tenébies», κι από τίς κριτικές και
φιλολογικές μελέτες του, πού εζόν από τήν ξεχωριστή
κριτική βαθύτητα δείχνουν και μι: μεγάλη έγκυκλο-
παιδικότητα τού συγγραφέα (La Litterature et
les Idées Nouvelles), όλα τά έργα τού Alexan-
dre Mercereau έχουνε κάτι πού τραβάει άμέσως
τήν προσοχή σου, σάνγκάζει νά ξετάσεις και νά με-
λετήσεις τίς ιδέες του.

Κ’ επειδή μέ τό βιβλίό πούχουμε στό χέρι, πῶς
πολύ θάναγκαστοῦμε νά ξετάσουμε τή φιλοσοφική
άποψη τής σύνθετης αὐτῆς διανόησης, άνάγκη πῶς
νά βροῦμε τή βάση, τό σύστημα τού φιλοσοφικού πού
κ. Μ. ακολουθεῖ.